

Riina Aho
Kaikki tiet vie kukaan

Kaikki tiet vie konnaan

Riina Aho
Kaikki tiet vie koomaan

Kustannus Z

Tämän kirjan valmistumista on tukenut AK Kustannus & Kirjoita paremmin.

© 2021 Riina Aho

Kannen kuva: Sini Kopra

Ulkoasu: Mirkka Mattheiszen

Kustantaja: Kustannus Z, Kesälahti, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-7473-02-3 (sidottu)

ISBN 978-952-7473-03-0 (EPUB)

Kaikille teille, joita ilman en olisi hengissä.

Meidän takapihalla kasvaa narsisteja

ELOKUU 2003

Meillä on kaksi alppiruusua. Äidin mukaan niiden nimet ovat Eino ja Helsingin yliopisto. Mua vähän naurattaa. Tänään oli neljäs koulupäivä. Ulkoportaat näyttävät mua isommilta, kun mä kiipeän niitä ylös, mutta musta on ihan kivaa olla pieni. Heta kertoi maanantaina, että sillä alkoi kesälomalla ne ja Aino toivoi, että silläkin alkaisi, mutta musta se kuulosti vaan ällöttävältä.

Kun isä tulee kotiin, mä piiloudun pöydän alle. Se sanoo, että lopeta toi vitun pelleily, mutta mä en kuuntele sitä. Mä en halua tulla lyödyksi ja silti siinä käy juuri niin, jos mä nyt liikahdan. Pystyn olemaan aika monta sekuntia hengittämättä. Mun silmissä välkkyy vihreää ja sinistä ja jotenkin on taas talvi ja mä työnnän jouluvaloja ihon alle, vaikka se sattuu. Älä nyt jumalauta itke.

TAMMIKUU 2006

(Mä ja koulukuraattori istuvat vastakkain huoneessa, jonka seinällä on ruma kauristaulu.)

MÄ: Kaikki on hallinnassa.

(Mä miettii mielessään, että oikeasti kaikki on pikeminkin Tallinnassa, hallinnan vastakohta, mutta ei ala hymillä omille ajatuksilleen. Puree alahuultaan.)

KOULUKURAATTORI: Mä kysyin niistä mustelmista.

MÄ: Mä tipuin puusta.

KOULUKURAATTORI (*katsoen mä:n sinertävää kättä*):

Tipuit puusta?

MÄ: Niin.

(*Hiljaisuus.*)

KOULUKURAATTORI: Mulle on ilmaistu huoli susta tänä vuonna aiemminkin mustelmien takia. Ainakin kolmesti.

MÄ: Mä tipun aika usein puusta.

(*Pidempi hiljaisuus.*)

KOULUKURAATTORI: Mä jätän lastensuojeluilmoituksen tekemättä vielä tämän kerran, mutta jos susta tulee yksikin ilmoitus lisää mulle päin, niin tiedät mitä tapahtuu.

MÄ: Joo.

(*Mä poistuu huoneesta ja tulee loppulukuvuoden kouluun pelkästään pitkähihaisissa.*)

JOULUKUU 2008

Mä toivon joululahjaksi viinaa, stressipallon ja opiskelupaikan. Kuukausi sitten mulla oli vielä viimeisin listasta itselläni, mutta ne heittivät mut pihalle, kun luntasin kolmessa kokeessa ja löin yhtä ärsyttävää poikaa naamaan. Se oli ensimmäinen kerta ikinä, kun oikeasti löin jotakuta, ja se tuntui yllättävän vähän pahalta. Pojan naama oli kuminen ja mä ehdin vetää käteni pois alta ennen kuin sen nenä alkoi vuotaa verta. Kun mut tultiin hakemaan pois, mä vaan muistelin kuinka olin edellisenä iltana lukenut jostain, että ihmisliha maistuu

vähän possulta.

Haluaisin uskoa edelleen joulupukkiin, mutta sen ajatuksen mä menetin, kun olin viisi ja se partaukko oli yhtä kännissä kuin isä. Ymmärsin onneksi olla paljastamatta vanhemmilleni, että tiesin tämän, sillä äiti itki jo valmiiksi melkein joka ilta. Siitä ei saanut kysyä, vittumistään ei saanut ikinä kysyä, koska kukaan ei olisi osannut vastata. Mä muistan, kun etsin pienenä kirjoja kuolemasta saadakseni tietää mitä sitten tapahtuu.

TOUKOKUU 2011

Syrjäytyminen on muotisana eli mä olen aivan saatanan trendikäs. Saan postia pelkästään Kelalta ja aika usein päätökset ovat kielteisiä. Tänä vuonna en ole saanut näitäkään tukia: isyysraha, eläketuki ja sotilasavustus. En tietenkään olisi edes noin periaatteessa ollut oikeutettu mihinkään noista, mutta tuntuu se silti pahalta, kun joku sanoo ei.

Mä katson ikkunasta koulunsa päättäneitä lapsia ja nuoria ja tajuan kyllä, miksi kevät on suosituin aika tehdä itsemurha. Muistelen yhdeksännen luokan päättäjäisiä, joissa luin runon. Se meni jotenkin niin, että enkelit on huoria ja mä oon kannibaali ja jos me kaikki räjähdettäisiin nyt, niin mä olisin ainut, jonka vuoksi meidän joukkohaudalle tuotaisiin kukkia. Luokanvalvojani kysyi esitykseni jälkeen, eikö mua hävettänyt tehdä noin vanhempieni kuullen, mutta ei multa ollut ketään paikalla. Ne olivat liian kännissä ajaakseen autoa, eivätkä varmaan olisi muistaneet muutenkaan.

HUHTIKUU 2012

Joskus, kun mulla on tylsää, kerron itselleni vitsejä, ja nauran niille, kunnes oma ääni alkaa kuulostaa tyhmältä. Mulla on myös vitsivihko, jonne kirjoitan kaikki parhaat keksintöni. Tällä hetkellä siellä on kolme vitsiä.

1. Mies meni kouluun. Rynnäkkökivääri.
2. Mitä yhteistä on norsulla ja jäniksellä? Molemmat alkavat n:llä, jos jäniksen nimi on narkkari.
3. Kaksi mummoa meni hoitokotiin. Toinen ei mahtunut.

SYYSKUU 2014

Mulla on lapsi. Mä en oikeasti edes ihan tiedä miten ja miksi ja missä vitun välissä, mutta nyt mun luona asuu hyvin epäilyttävä kasa epäsuhtaisia ruumiinosia ja mun pitäisi pitää siitä huolta. En ole ikinä saanut edes huonekasvia kestämään yli kahta vuotta hengissä, ja käsitykseni mukaan ihmislapset ovat vielä vaikeampia. Sen isäkään ei ole enää kuvioissa mukana: mun luultavasti pitäisi muistaa mitä siinä kävi, mutten oikeasti ole enää ihan varma kuka löi ja ketä. Sanon kaikille, että se toinen, mutta saatoin se ihan yhtä hyvin olla mäkin.

Ne ei kysy multa enää Alkossa papereita, enkä usko sen johtuvan siitä, että näyttäisin erityisen vanhalta. Usein öisin mun sormia paleltaa ja mua pelottaa, että ne tippuvat pois, ja sitten mä itken. Piilotan lapsen vaatekaappiin illalla ja muistan sen olemassaolon taas aamulla tai iltapäivällä tai milloin nyt ikinä heräänkin. Ruokin sitä ja itseäni samoilla Pilteillä. Sen nimi on Tuuli.

Kaikkein lopullisinta on kun tiedostaa,
että minä hetkenä hyvänsä joku voi vaan
tulla ja romauttaa sun käsityksen siitä,
mikä on totta.

Syrjäytyminen on muotisana eli mä olen aivan saatanan trendikäs. Saan postia pelkästään Kelalta ja aika usein päätökset ovat kielteisiä. Tänä vuonna en ole saanut näitäkään tukia: isyysraha, eläketuki ja sotilasavustus. En tietenkään olisi edes noin periaatteessa ollut oikeutettu mihinkään noista, mutta tuntuu se silti pahalta, kun joku sanoo ei.

Novellikokoelma Kaikki tiet vie koomaan on lahtelaisen Riina Ahon (s. 2002) esikoisteos, joka kertoo mielenterveyden haasteista mutta myös nuoruudesta yleensä.

Kannen kuva: Sini Kopra

84.2.

9 789527 473023

Kustannus Z